

JEDEN

DVAJA NA CESTE

Shelby a Miles so smiechom vyšli z Oznamovateľa. Keď sa z neho vynorili, jeho temné šlahúne sa lepili na okraj Milesovej modrej bejzbalovej šiltovky Dodgers a na Shelbin zauzlený chvost.

Aj keď sa Shelby cítila, akoby si práve v kuse zacvičila štyri zostavy vinjása jogy, aspoň boli s Milesom späť na pevnej zemi, v súčasnosti. Konečne doma!

Vzdych bol chladný a obloha sivá, ale jasná. Milesove plecia sa týčili pred ňou a chránili ju pred studeným vetrom, ktorý mu vlnil biele tričko, čo mal na sebe, odkedy na Deň vďakvyzdania odišli z dvora Luciných rodičov.

To bolo pred celou večnosťou.

„Myslím to vážne!“ zvolala Shelby. „Prečo je pre teba také ťažké uveriť, že mojou top prioritou je balzam na pery?“ Prešla si prstom po perách a zveličene sa zhrozila. „Mám ich ako šmirgel!“

„Si blázon.“ Miles zaprskal, no pohľadom nasledoval Shelbin prst, keď si ním opatrne prechádzala po spodnej pere. „To ti v Oznamovateľoch chýbal *balzam na pery*?“

„A moje empétrojky,“ dodala Shelby, šliapuc po hŕbe chrupčiaceho opadaného sivého lístia. „A Pozdrav slnku na pláži...“

Už veľmi dlho preskakovali cez Oznamovateľov: z cely v Bastile, kde stretli väzňa, ktorý vyzeral ako prízrak a nechcel povedať svoje meno; dnu a hneď von z krvavého čínskeho bojiska, kde nikoho nespoznali; a najnovšie z Jeruzalema, kde konečne našli Daniela hľadajúceho Luce. Lenže Daniel nebol celkom sám sebou. Bol doslova spojený s akousi mátožnou vlastnou minulosťou. A nevedel sa od nej oslobodiť.

Shelby sa nemohla zbaviť pomyslenia na to, ako Miles a Daniel šermovali s hviezdnyimi strelami, ako sa Danielove dve telá – minulé a súčasné – od seba odtrhli po tom, čo Miles prešiel čepelou po jeho hrudi.

V Oznamovateľoch sa diali strašidelné veci; Shelby bola rada, že sa to skončilo. Len keby sa im teraz, cestou späť na internát, podarilo nestratiť sa v tomto lese. Shelby pozrela smerom, kde mal byť podľa nej západ, a viedla Milesa ponurou, neznámou časťou lesa. „Shoreline by mala byť asi tadiaľto.“

Návrat domov bol trpký.

Ona aj Miles vstúpili do Oznamovateľa s istou misiou, skočili doň na dvore Luciných rodičov po tom, čo Luce zmizla. Išli za ňou, aby ju priviedli domov – Miles totiž povedal, že do Oznamovateľov sa nemá skákať len tak –, ale aj aby sa uistili, že je v poriadku. Nech bola Luce pre anjelov a démonov, ktorí sa o ňu bili, čímkoľvek, Shelby a Milesovi na tom nezáležalo. Pre nich bola kamarátka.

No pri pátraní ju ustavične míňali. Shelby sa z toho išla zblázniť. Prechádzali z jedného bizarného miesta na druhé, a po Luce stále nebolo ani stopy.

S Milesom sa niekoľkokrát poškriepili o tom, ktorou cestou sa majú vybrať a ako sa tam dostanú. Shelby sa strašne nerada

hádala s Milesom. Bolo to ako dohadovať sa so šteniatkom. Pravdupovediac, ani jeden z nich naozaj nevedel, čo vlastne robia.

No v Jeruzaleme sa udiala jedna dobrá vec. Tí traja – Shelby, Miles a Daniel – spolu konečne po prvý raz dobre vychádzali. Teraz sa Shelby a Miles s Danielovým požehnaním (pokiaľ by to nazvali príkazom) konečne vracajú domov. To, že opustili Luce, trochu robilo Shelby starosti, no jej druhá časť – tá, ktorá dôverovala Danielovi – sa nedočkavo chcela vrátiť tam, kam patrí. Do správnej éry a na správne miesto.

Shelby mala pocit, že sú na cestách už strašne dlho, no kto vie, ako v Oznamovateľoch plynie čas? *Vrátia sa a zistia, že boli preč len pár sekúnd, rozmýšľala trochu nervózne, alebo medzitým prešli roky?*

„Len čo sa dostaneme späť na Shoreline,“ povedal Miles, „dám si dlhú horúcu sprchu.“

„Super nápad.“ Shelby si chytila hrubý blondavý chvost a priňuchla k nemu. „Chce to vymyť si z vlasov ten oznamovateľský puch. Ak sa to vôbec dá.“

„Vieš čo?“ Miles sa naklonil bližšie a stíšil hlas, aj keď tu nik iný nebol. Bolo divné, že ich Oznamovateľ vyplul tak ďaleko od školského areálu. „Možno by sme sa dnes večer mohli vkradnúť do kantíny a potiahnuť zopár pagáčov.“

„Tých maslových?“ Shelby sa rozšírili oči. Ďalší z Milesových geniálnych nápadov. Bolo dobré mať toho chalana pri sebe. „Teda, Shoreline mi chýbala. Je fajn byť...“

Prešli poza rad stromov. Pred nimi sa otvorila lúka. A potom to Shelby došlo. Nevidela žiadne známe budovy, pretože tam žiadne neboli.

Ona a Miles sa ocitli... niekde inde.

Zastala a pozrela na úbočia okolo nich. Na korunách stromov, ktoré, ako si Shelby uvedomila, určite neboli kaliforn-

ské sekvoje, ležal sneh. A rozčľapkaná blatistá cesta pred nimi určite nebola diaľnica Pacific Coast Highway. Cesta sa stáčala po úbočí niekoľko kilometrov nadol k starobylo vyzerajúcejmu mestu, obohnánuému masívnym múrom z čierneho kameňa.

Pripomenulo jej to staré vyblednuté gobelíny, na ktorých pred stredovekými mestami poskakovali jednorožce. Raz ju na ne dotiahol do Gettyho múzea jeden mamin bývalý frajer.

„Myslela som, že sme doma!“ napoly vyštekla, napoly zavyla Shelby. Kde to sú?!

Zastala pred hrboľatou cestou a rozhľadla sa po bahnitej bezútešnosti pred sebou. Naokolo nebol nik. Strašidelné.

„To som si myslel aj ja.“ Miles sa mrzuto poškrabal na hlavu. „Takže asi nie sme celkom na Shoreline.“

„Nie celkom? Pozri na túto úbohú náhradu cesty! Pozri na hentú pevnosť tam dole!“ Zhíkla. „A nie sú tamtie pohybujúce sa bodky *rytieri*? Pokiaľ nie sme v nejakom rozprávkovom zábavnom parku, uviazli sme v poondenom stredoveku!“ Zakryla si ústa. „Len sa nenakazme morom. Čieho Oznamovateľa si to vlastne v Jeruzaleme otvoril?“

„Neviem, len som –“

„Nikdy sa nedostaneme domov!“

„Ale dostaneme, Shel. Čítal som o tom... aspoň myslím. Skákaním cez Oznamovateľov iných anjelov sme sa dostali do minulosti, takže tým istým spôsobom sa musíme vrátiť naspäť.“

„Tak na čo čakáš? Otvor ďalšieho!“

„Tak to nefunguje.“ Miles si potiahol bejzbalovú šiltovku hlbšie do očí. Shelby mu takmer vôbec nevidela tvár. „Myslím, že musíme takého anjela nájsť a požičať si ďalší tieň...“

„V tvojom podaní to znie ako požičať si spací vak na stanovačku.“

„Počúvaj. Dostaneme sa domov, ak nájdeme tieň, ktorý dopadá na storočie, v ktorom žijeme.“

„Ako to spravíme?“

Miles pokrútil hlavou. „Myslel som, že sa mi to podarilo, keď sme boli s Danielom v Jeruzaleme.“

„Ja sa bojím!“ Shelby si prekrížila ruky na prsiach a triasla sa vo vetre. „Len už *niečo* urob!“

„Nemôžem – najmä keď na mňa kričíš...“

„Miles!“ Shelbyno telo vypovedalo poslušnosť. Čo bol ten rachot za nimi? Niečo sa blížilo po ceste.

„Čo?!“

S vrzgotom sa k nim približoval konský povoz. Kľopot kónských kopýt silnel. Ktokoľvek je na tom voze, behom chvíľky prejde cez kopec a uvidí ich.

„Skry sa!“ zrevala Shelby.

Na klesajúcej ceste sa objavil korpulentný muž usadený na kozlíku voza a držiaci opraty hnedo-bielych flakatých koní. Shelby schmatla Milesa za golier. Ten sa nervózne hral so svojou šiltovkou, a keď ho stiahla za široký kmeň duba, svetlomodrá šiltovka mu zletela z hlavy.

Shelby sledovala, ako šiltovka, ktorá už roky bola súčasťou Milesovej každodennej garderóby, preletela vzduchom ako sojka modravá. Potom padla dole, do širokánskej svetlohnej kaluže blata na ceste.

„Moja šiltovka,“ zašepkal Miles.

Túlili sa k sebe a chrbtami sa opierali o drsný kmeň duba. Shelby pozrela na Milesa a bola ohromená, keď mu uvidela celú tvár. Jeho oči vyzerali veľké. Vlasy strapaté. Bol... pekný, ako chalan, ktorého nikdy predtým nevidela. Miles si rozpačito potiahol vlasy, ktoré mal predtým ukryté pod šiltovkou.

Shelby si odkašľala a prebrala sa. „Zoberieme ju, len čo ten voz prejde. Drž sa mimo dohľadu, kým ten chlapík nezmizne.“

Na krku cítila Milesov teplý dych a na boku jeho bok. Ako to, že Miles je taký chudý? Ten chalan toho zje za troch, no je samá šľacha, žiadna huspenina. Aspoň to by povedala Shelbina mama, keby ho stretla – čo sa nikdy nestane, ak Miles ne-nájde Oznamovateľa, ktorý ich privedie naspäť do súčasnosti.

Miles sa vrtel, usiloval sa nespustiť zo šiltovky zrak.

„Nehýb sa,“ napomenula ho Shelby. „Môže to byť nejaký barbar.“

Miles dvihol varovne prst a naklonil hlavu. „Počúvaj! On si spieva!“

Shelby natiahla spoza stromu krk, aby videla na prichádzajúci voz, a pod nohami jej zachrupčal sneh. Pohonič bol červenolící muž so špinavým golierom na košeli, škaredými nohavicami, ktoré boli očividne ručne šité, a s obrovskou kožuštinovou vestou, v páse stiahnutou koženým opaskom. Malý modrý plstený klobúk vyzeral uprostred jeho širokého plešatého čela ako taká smiešna bodka.

Jeho pieseň mala veselý, zvučný tón krčmového popevku – a bože, ten teda vyrevúval! Kľopot kopýt sa ozýval takmer ako bubnový sprievod k jeho mohutnému hlasu, ktorý znel ako dychový nástroj.

„Uháňam do mesta po dievku, prsnatú a rajcovnú, uháňam dole po nevestu, na Valentína slúbenú!“

„Na úrovni.“ Shelby prevrátila očami. Ale aspoň rozoznala mužov prízvuk, bola to stopa. „Takže sme asi v starom dobrom Anglicku.“

„A dnes je asi Deň svätého Valentína,“ pokračoval Miles.

„Super! Dvadsaťštyri hodín sa budem cítiť totálne nezadaná a trápna... *v stredovekom štýle.*“

Pri posledných slovách dvihla pre efekt otvorenej dlane, no Miles bol príliš zaneprázdnený pozorovaním okoloidúceho povozu z nahrubo opracovaných dosák a nevšimol si ju.

Kone mali uzdy a postroje každý v inom odtieni modrej a bielej, takže sa k sebe vôbec nehodili, a trčali im rebrá. Muž sa viezol sám, sedel na zhnitom drevenom kozlíku, ktorý bol veľký asi ako pol korby nákladiaka a prikrývala ho pevná plachta. Shelby nedovidela, čo muž vezie do mesta, no nech to bolo čokoľvek, muselo to byť ťažké. Kone sa aj napriek mrazivému počasiu potili a drevené dosky na dne voza sa otriasali, keď sa voz šinul k mestu obohnanému múrom.

„Mali by sme ísť za ním,“ rozhodol Miles.

„Načo?“ Shelby mykla kútikom úst. „Chceš si zohnať prsnatú, rajcovnú dievku?“

„Rád by som ‚zohnal‘ niekoho, koho poznáme a či Oznamovateľ nás dostane domov. Spomínaš si? Balzam na pery?“ Prstom jej pootvoril ústa. Z jeho dotyku ostala Shelby na okamih neschopná slova. „Väčšia šanca je, že anjela stretne v meste.“

Kolesá voza sa so stonaním krútili v brázdach vyrytých v blatistej ceste a pohonič sa hojdal z jednej strany na druhú. Čoskoro bol dosť blízko a Shelby uvidela jeho drsnú bradu, hustú a čiernu ako jeho kožušínová vesta. Na predĺženej poslednej slabike slova *slúbenú* sa mu zachvel hlas a predtým, než začal odznova, sa poriadne nadýchol.

No zrazu prestal spievať.

„Čo je toto?“ zavrčal.

Keď drsne zatiahol za opraty, aby zastavil kone, Shelby si všimla, že ruky má vysušené a červené od zimy. Chudučké zvieratá zaerdžali a zastali tesne pred Milesovou žiarivo modrou bejzbalovou šiltovkou.

„Nie, nie, nie,“ mrmlala si Shelby pre seba. Miles zbledol.

Muž nemotorne zosadol z kozlíka a čižmami sa zaboril do hustého bahna. Podišiel k Milesovej šiltovke, s ďalším zavrčaním sa zohol a rýchlo ju schmatol.

Miles ťažko preglgol.

Muž utrel šiltovku do špinavých gatí a hneď bola napoly čistá. Bez slova sa otočil, vysadol na kozlík a šiltovku odložil pod plachtu za sebou.

Shelby pozrela na seba, na svoju zelenú mikinu s kapucňou. Pokúsila sa predstaviť si reakciu tohto muža, keby vykukla spoza stromu v divnom oblečení z budúcnosti a kúsila mu vziať jeho korisť. No tá predstava ju ani trochu neupokojila.

Zatiaľ čo Shelby prichádzala o poslednú štipku odvahy, muž potiahol opraty, voz sa opäť pohol k mestu a on začal dvanáste falošné kolo svojej pesničky.

Ďalšia vec, ktorú Shelby pokašľala. „Och, Miles, prepáč!“

„Teraz sa už musíme pustiť za ním,“ vyhlásil mierne zúfalo Miles.

„Fakt?“ zatiahla Shelby. „Je to len šiltovka...“

No potom sa pozrela na Milesa. Ešte stále si neprivykla na to, že mu vidí tvár. Líca, ktoré predtým Shelby považovala za bábätkovské, sa jej zdali silnejšie, hranatejšie, a na dúhovkách očí mal škvrnky novej intenzity. Z jeho zroneného výrazu vyčítala, že preňho to určite nebola „len šiltovka“. Či uchovávala špeciálne spomienky, alebo jednoducho bola talizmanom pre šťastie, to Shelby nevedela. No urobí čokoľvek, aby ten výraz zmizol z jeho tváre.

„Okej,“ vyhrkla. „Podme po ňu.“

Skôr ako si Shelby uvedomila, čo sa deje, Miles vsunul ruku do jej dlane. Jeho dľaň bola pevná, pôsobila sebaisto a trochu impulzívne – a potom ju potiahla k ceste.

„Pod!“

Shelby sa chvíľu bránila, no potom sa jej pohľad náhodou stretol s Milesovým, s jeho jasnomodrými očami, a zaplavila ju vlna radostného vzrušenia.

Potom už bežali po stredovekej ceste pokrytej fliačikmi snehu, popri poliach, ktoré boli v zime mŕtve, potiahnuté hladkou vrstvou inovate, čo pokrývala stromy aj poľnú cestu. Smerovali k mestu obohnanému múrom s týčiacimi sa čiernymi vežami a úzkym vchodom za vodnou priekopou. Ruka v ruke, ružolíci a s popraskanými perami, smiali sa na čomsi, čo by Shelby nemohla opísať slovami – a smiali sa tak veľmi, až takmer zabudla, čo sa chystajú urobiť. No potom, keď Miles zvolal: „Skoč!“, čosi zapadlo na svoje miesto a ona skočila.

Na okamih mala pocit, akoby letela.

Zadný okraj voza tvorilo hrčavé brvno, len také široké, aby sa na ňom dalo balansovať. Zachytili sa oň nohami a pristáli na ňom len čírou náhodou, zo slepého šťastia...

Na okamih. Potom voz vybehol z vyjazdenej brázdy a silno ním zatriaslo. Milesovi sa šmykla noha a Shelby sa neudržala plátennej plachty. Šmykli sa jej prsty, zabalansovala a aj s Milesom ich odhodilo dozadu do blata na zemi.

Šplech!

Shelby zavzdychala. Zaboľeli ju rebrá. Z očí si vytrela studené bahno a vyplula z úst hnusnú brečku. Dvihla pohľad za zmenšujúcim sa vozom. Milesova šiltovka bola nenávratne preč.

„Si v pohode?“ spýtala sa.

Miles si lemom trička utrel tvár. „Hej. A ty?“ Keď prikývla, usmial sa. „Urob Francescu, akože zistila, kde práve teraz sme.“ Milesov príkaz znel veselo, no Shelby vedela, že vnútri je zničený.

No bude hrať jeho hru. Shelby strašne rada napodobňovala ich vznešenú učiteľku zo Shoreline. Vygúľala sa z mláky, podoprela sa o lakte, vypla hrud' a vyhrnula si nos. „Predpokladám, že popriete fakt, že ste sa úmyselne pokúsili pošpiniť dobré meno Shoreline. Vôbec si nechcem predstaviť, čo na to povie

rada našich nóbl riaditeľov. A spomenula som už, že pri vašom stopovaní som si na okraji Oznamovateľa zlomila nechť?“

„No tak, Frankie,“ Miles znížil hlas, aby čo najlepšie napodobnil Stevena, Francescinho trochu uvoľnenejšieho démonského manžela, a pomohol Shelby zdvihnúť sa z blata. „Nebudme na nefilov takí tvrdí. Jeden semester drhnutia záchodov bude dostatočná lekcia. Napokon, ich chyba sa začala šlachetným zámerom.“

Šlachetný zámer. Nájst Luce.

Shelby prehltna, cítila, ako ju zaplavuje melanchólia. Oni traja boli tím. Tímy majú držať spolu.

„Nevzdali sme to,“ povedal ticho Miles. „Počula si Daniela. On jediný ju dokáže nájst.“

„Myslíš, že ju už našiel?“

„To dúfam. Povedal, že ju nájde. Ale...“

„Ale čo?“ spýtala sa Shelby.

Miles sa odmlčal. „Keď Luce odišla od všetkých na tom dvore, bola dosť našťvaná. Dúfam, že keď ju Daniel nájde, odpustí mu.“

Shelby hľadela na zablateného Milesa a uvedomovala si, ako veľmi mu v jednom momente záležalo na Luce. Shelby určite také niečo ešte k nikomu necítila. Vlastne bola povestná tým, že si vyberá úplne najhorších chalanov. Napríklad Phil? Keby sa jej nezapáčil, Vyhnanci by neprišli Luce na stopu a nemusela by skočiť do Oznamovateľa a Miles a Shelby by teraz netrčali tu. Celí od blata.

No o to nešlo. Shelby žasla nad tým, že Miles nie je ešte zatrpknutejší pre to, že Luce je totálne zamilovaná do niekoho iného. Ale nie je. To je celý Miles.

„Odpustí mu,“ povedala nakoniec Shelby. „Keby ma niekto ľúbil tak veľmi, že sa pre mňa vrhne naprieč niekoľkými tisícročiami, len aby ma našiel, preniesla by som sa cez to.“

„Ó, to stačí len tak málo?“ Miles ju drgol laktom.

Impulzívne ho chrptom ruky pleskla po bruchu. Takto často žartovali s mamou, akoby boli najlepšie kamošky. No Shelby bola zvyčajne oveľa rezervovanejšia pri ľuďoch mimo najbližšej rodiny. Divné.

„Počuj,“ prerušil jej myšlienky Miles. „V tejto chvíli sa my dvaja potrebujeme sústrediť na to, ako sa dostaneme do mesta, ako nájdeme anjela, ktorý nám môže pomôcť a ako sa dostaneme domov.“

A ako medzitým získame späť tú šiltovku, dodala v duchu Shelby, keď sa s Milesom dali do behu za vozom smerujúcim k mestu.

Hostinec – osamelá búda na rozľahlom poli – sa nachádzal necelé dva kilometre pred mestskými hradbami. Bola to malá drevená stavba s hojdajúcim sa ošumelým dreveným vývesným štítom a veľkými sudmi piva uloženými pozdĺž stien.

Shelby a Miles v behu minuli stovky holých stromov a fliačky roztápajúceho sa blatistého snehu na jamami posiatej ceste, ktorá sa kľukatila do mesta. Veľa sa toho nedalo vidieť. Keď Shelby začalo pichať v boku, museli spomaliť, dokonca stratili voz z dohľadu, no teraz ho šťastnou náhodou zbadali odstavený pred hostincom.

„To je on,“ povedala Shelby potichu. „Asi sa zastavil na pivo. Zoberieme šiltovku a pôjdeme ďalej.“

Miles prikývol, no keď prekázli k zadnej časti voza, Shelby vo dverách zbadala chlapíka v kožušinovej veste. Nepočula, čo hovorí, no v rukách držal Milesovu šiltovku a vychvaľoval sa s ňou pred hostinským, akoby bola nejaká vzácnosť.

„Och,“ vzdychol sklamane Miles. Potom narovnal plecia. „Vieš čo, zoženiem si druhú. V Kalifornii sa predsa dajú kúpiť hocikde.“

„Hmmm, jasné.“ Shelby sa od sklamaní zahnila na plátennú plachtu na voze. Sila jej úderu spôsobila, že sa v rohu vzdula. Na kratučký okamih vo vnútri zahliadla kopy debien.

„Hm.“ Strčila hlavu pod plachtu.

Bolo pod ňou zima, trochu to tam páchlo a váľala sa tam hľba nepotrebných vecí. Boli tam aj drevené kliecky plné spiacich strakatých sliepok, ťažké vrecia s krmivom, jutové vrece s rôznym železným náradím a množstvo drevených debničiek. Skúsila jedno veko, no ani sa nepohlo.

„Čo to robíš?“ spýtal sa Miles.

Shelby mu venovala krivý úsmev. „Niečo mi napadá.“ Siahla do vreca s náradím po čosi, čo vyzeralo ako malé páčidlo, a otvorila ním veko najbližšej debničky. „Bingo!“

„Shelby?“

„Ak ideme do mesta, toto oblečenie možno vyše nesprávny signál.“ Plesla po vrecku svojej zelenej mikiny. „Nemyslíš?“

Pod plachtou našla jednoduché šatstvo, vyblednuté a obnosené, asi nič, z čoho pohoničova rodina už vyrástla. Hodila nájdené poklady Milesovi a ten ich pochytil.

Čoskoro držal dlhé svetlozelené lanové šaty so zvonovými rukávami a s vyšívaným zlatým pásikom uprostred, citrónovo-žlté pančucháče a hnedosivý plátenný čepiec, ktorý vyzeral trochu ako závoj mníšok.

„Ale čo si dáš na seba ty?“ zažartoval Miles.

Skôr ako našla nič, čo by Milesovi sedelo, Shelby musela prehrabať pol tučta ďalších debien plných handier, ohnutých klinčov a hladkých kameňov. Napokon vytiahla jednoduchý modrý háv z tvrdej, drsnej vlny. Udrží Milesa v teple pred dujúcím vetrom, je dostatočne dlhý, aby mu zakryl tenisky Nike a Shelby z nejakého dôvodu napadlo, že tá farba výborne pôjde k jeho očiam.

Shelby si stiahla zips na zelenej mikine a prehodila ju cez zadnú časť voza. Keď si cez džínsy a vršok prevliekala vlajúce šaty, na holých ramenách jej naskočila husia koža.

Miles sa ešte stále zdráhal. „Mám divný pocit z toho, že kradneme veci, ktoré sa ten chlapík pravdepodobne chystal v meste predať,“ zašepkal.

„Karma, Miles. Ukradol ti šiltovku.“

„Nie, *našiel* ju. Čo ak živí rodinu?“

Shelby potichu zahvízdala. „Môj zlatý, v gete by si neprežil ani deň, keby som tam na teba nedávala pozor,“ pokrčila plecami. „Pozri, urobíme kompromis, odplatíme to vesmíru dáko inak. Môj vrch...“ Hodila zelenú mikinu do debny. „Ktovie? Na anatomických predstaveniach alebo kde sa to už tunajší zabávajú, budú možno mikiny najväčším hitom ďalšej sezóny.“

Miles dvihol hnedosivý čepiec Shelby nad hlavu. No nezместil sa jej na chvost, a tak jej z neho stiahol gumičku. Blond vlasy jej padli na plecia. Teraz bola v rozpakoch ona. Vlasy mala totálne nespútané. Nikdy ich nenosila rozpustené. Ale keď jej Miles dal na hlavu čepiec, rozžiarili sa mu oči.

„Milady.“ Galantne natiahol ruku. „Môžem mať to potešenie sprevádzať vás do tohto pekného mesta?“

Keby bola s nimi Luce v čase, keď boli oni traja len dobrí kamaráti a veci neboli také komplikované, Shelby by presne vedela, ako odplatiť žart. Luce by nasadila svoj sladký výraz dámy v nebezpečenstve a nazvala by Milesa svojím princom na bielom koni alebo podobnou kravinou, k čomu by Shelby dodala niečo sarkastické, všetci by sa na tom zasmiali a divné napätie, ktoré sa usadilo Shelby na pleciach, a ten tlak na hrudi – všetko by to zmizlo. Všetko by sa zdalo *normálne*.

No boli tu len Shelby a Miles.

Spolu. Sami.

Obrátili sa k mestským hradbám z čierneho kameňa, obklopujúcim hlavnú hradnú vežu. Na vysokej kamennej veži viseli zo železných žrdí jasnooranžové vlajky. Vzduch voňal po uhľí a špinavej slame. Spoza hradieb sa ozývala hudba – možno lýra a nejaké bubny z mäkkej kože. A niekde tam vnútri, dúfala Shelby, je anjel, ktorého Oznamovateľ vezme ju a Milesa do súčasnosti, tam, kam patria.

Miles ešte stále držal natiahnutú ruku a hľadel na ňu, ako by vôbec netušil, aké sýtomodré sú jeho oči. Zhlboka sa nadýchla a vsunula ruku do jeho dlane. On jej ju mierne stisol a vykročili k mestu.